

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Πρὸς τὸ μαρτύριον

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤΕΦ. ΨΑΦΝΗ

ΜΑΡΙΑΜ

Γλυκό ήταν εκείνο το άνοιξιακό άπομυήμερο στη μακρυνή συνοικία της Ίερουσαλήμ. Ή Μαριάμ, άφου πεοιμάζεψε τὸ σπίτι της, κάθησε στην άνέμη, έφερε βόλτα στα καλάμια τὸ κόκκινο γνέμα και στάθηκε συλλογιμένη. Χθές άκόμα ὁ Ίησους της έστειλε κρυφά τὸν κούρσορα τὸ Φινεές, για να την κατασυχάση. «— Λίγη ύπομονη, Κυρά, και μιá από τούτες τις ήμέρες θά ρθῆ ὁ Διδάσκαλος να σε δη».

Και καθῶς, στέκονταν κ' οί δυὸ στην αὐλή κουβεντιάζοντας, ὁ πιστός Φινεές έστρωσε καταγίς τὸ φακιάδι του, για να πατήση άπάνω ή Μαριάμ και να μη σίτι της.

Και τότε Έκείνη σήκωσε τὰ μάτια της ψηλά στὸν οὐρανό και ειπε : « — Ποιά είμαι γῶ, Κύριε, για να με βλογουή δλες ή γενεές της γῆς ! »

Κι' έτσι σήμερα, καθῶς γυρίζει τὸ ροδιάν και καθῶς πέρτε παντοῦ ή μεσημεριατικὴ ήσυχια, έρχεται τὸ μισοπίτη, μαζί με τις θύμησες που άεροζυγιάζονται άπάνω στο χρυσὸ γνέμα της νυχῆς της.

Σε μιá σαγαή χαμογελά : βλέπει τὸν έαυτὸ της ; τριῶ χρονῶ, άφιερωμένη στο ναό, να ζῆ σάν περιστέρι, παίρνοντας την τροφή της από τὰ χέρια τὸν άγγελων. Κ' ύστερα δώδεκα χρονῶ, να την άραβανιάζουσι οί άρχιερεῖς με τὸ γέρο-Ίωσήφ, τὸ μαραγκό, που την έφερε σπίτι του και της ειπε :

« — Σ' άφήνω τώρα σπίτι μου, Μαριάμ, κ' εγὼ πηγαίνα να πιάσω δουλειά στίς οικοδομές μου. Ὁ Θεός μαζί σου ! » Και τότε βλέπει να παίρνη στὸν ὄμο τὰ σύνεργα της τέχνης του και να μακραινή στο σκονισμένο δρόμο...

Και νά, που άναθυμάται τώρα τὰ δεκάξη της χρονά... Τότες ήταν που οί ιερεῖς, θέλοντας να βάλουν καταπέτασμα στο Ναὸ του Κυρίου, ζήτησαν έφτά άπόλυτες — παρθένες, κ' έστειλαν στο σπίτι του Ίωσήφ και τῆ

φρόναξαν κ' αὐτήν. Τότες έβρλαν κλήρο για να δοῦνε, ποιά θά γνέση τὸ χρυσάφι, και τὸ άμίαντο, και τὸ μετάξι, και τὸ βακίνδινο, και τὸ κόκκινο και την άληθινή πορφύρα, κ' έλαχε στη Μαρία να δουλέψη τὸ κόκκινο και την άληθινή πορφύρα.

Και μιá μερα πάλι — άνοιξη ήταν και τότες — πήρε τῆ στάμνα της και πήγε στη βρύση για νερό. Κειδὰ που γέμιζε, άκουσε άξαφνα μιá φωνή : « — Χαίρε, κεχαριτωμένη !... ὁ Κύριος ; μετά σοῦ ! »

Κοίταξε δεξά-αερά, να δη από ποῦ της έρχεται ή φωνή, μά δέν ειπε τίποτα και τρόμαξε. Άρπαξε τῆ στάμνα της και πήγε γρήγορα σπίτι της κ' άρχισε πάλι να κλώθει την πορφύρα, τρέμοντας σύκορημη.

Και να, που άγγελος Κυρίου στάθηκε μπροστά της και της λέει : « Μή φοβοῦ, Μαριάμ ! » και της έδωσε τὸν κρινὸ του Εὐαγγελισμοῦ.

Ἔ !... πῶς μελεδωνοῦται τώρα οί θύμησες, καθῶς τὸ χέρι της σταμάτησε να γυρνά την άνέμη και νοιώθει τὰ βλέφαρά της βαριά...

Μά, καθῶς γλάρωνε, ένιωσε πῶς κάποιος μπήκε στην αὐλή της κ' άνοιγοντας τὰ μάτια, ειδη μπροστά της τὸν Ίωάννη, που άνάσαινε με κομμένη άναπνοή και μλοῦσε με τῆν ψυχὴ στα δόντια. — Ποῦ ήσωνα, της λέει, και δέν ήρθες να δης τί έγινε ;

— Τι έγινε ; ρώτησε κείνη και πετιέται δλόδη κατεβάζοντας τῆ μαντίλα της.

— Έπιασαν τὸ γυό σου και διδάσκαλό μου και πάνε να τόνε σταυρώσουν !

Τότες ή Μάνα σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά και ξεφώνισε :

— Παιδί μου, παιδί μου !... Τι κακό έκαμες και θέλουν να σε σταυρώσουν ;

Και με τὸ νοῦ θολωμένο, ὄμωρε ξεῶ από τὸ σπίτι της και πήρε τὸ δρόμο κλαιοντας κ' άμέσως ὁ έρμημος δρόμος έγέμισε από θρήνους

ΙΣΧΥΣ ΜΑΣ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ!...

Η αγάπη του λαού προς τὸ «Μπουκέτο» έπήλξε παντοῦ εξαίρετική. Από τῆς πρώτης έβδομάδος της έκδοσώς μας, από τὸν πρώτου φύλιου, το κοινὸν μας περιέβαλε διὰ τῆς αγάπης και τῆς εκτιμησώς του, ή ελληνική οικογένεια μας έδότη προθυμίας τὸ ελληνικό σπίτι μας συνεάθησε, ελθοῦσι ήρχισαν να έγγραφονται οί συνδρομηταί. Μεταῦν τὸν συνδρομητῶν τοῦ «Μπουκέτου» υπάρχουν πολλοί οί οποίοι τιμῶν πράγματι ένα ελληνικὸν περιοδικὸν άναγιωσκοντες αὐτὸ. Διηρουμεν ἑξῶ μερικὰ ὀνόματα πῶς εἰσβραβείων τῶν γραφομένων μας :

Μεταῦν τὸν πρώτων έγγραφοσαν συνδρομηταί τοῦ «Μπουκέτου» ὁ έξοχώτατος Πρωθυπουργός της Βιμανίας κ. J. A. Μεγγί, ή έξοχώτατη λαίδη Στόρος, σύζυγος του Κυβερνήτου της Κύπρου, ὁ Σ. Μητροπολίτης Λεβιδίας και Θηβῶν, ὁ Άρχιμανδρίτης Καίρου Νεόφυτος, ή Χ. Α. Ν. της Κων/πολεως, ὁ στρατηγός κ. Δελαγαρματίτσας, τὸ θωρηκτὸν «Αβέρωφ» κ.λ.π.

γυναίκα, που έτρεχαν βγαίνοντας από τα σπίτια τους προς-όπως, κι' ανάμεσα σ' αυτές την ακολουθούσαν άποκοντα ή Μάρθα και η Μαρία ή Μαγδαληνή και η Σαλώμη και πλήθος άλλα κορίτσια, και δίπλα της την παράστανε ο 'Ιωάννης, χλωμός, πηγαίνοντας με χαμηλωμένα βλέφαρα, έσπου τέλος έφταναν στο μέρος που έβριάζε ο όλος και ο ένας έσπορχε τον άλλον για να δη, και βακτημιούσαν, κι' έφτιναν, και ουδίαζαν, και ο άναβρασμος ήτανε μεγάλος και βουερός...

Τότε η Μαρία, κοιτάζοντας ασπισμένη ρωτά τον 'Ιωάννη :
— Πού εινε ο γυιός μου ;
— Νά, της άποκρίνεται βέλειε έκεινον εκεί, που φορεί έν' άκάνθιν στεφάνι και τούχουν δεσμή τά χέρια ;... Αυτός εινε !
Και, καθώς έκαν' έτσι ή Θεοτόκος ψάχνοντας με το μάτι και τον άντίκρισε, ο κόσμος έσβησε γύρω της κι' έπεσε καταγής χωρίς πνοή.

Οι γυναίκες που την ακολουθούσαν, καμιά δέν τόλμησε να την άγγιξη, μόνε στέκουνταν γύρω της κι' έκλαιγαν με μά κρυφή ειδή μέσα τους : «Νάνν' ο Θεός νά την άνάπαυε, να μην ιδη τον όλο που ξεκίνησε γουγαίζοντας τον άκακο 'Ιησού που, φοροτωμένος τό σταυρό του, άνεβαινε, σπρωγμένος και δαρμένος; από πέτρος και χώματα και ξύλα !...»

Ναί ! Νάνν' ο Θεός; να την άνάπαυε, να μην ιδη τό γυιό της να πέφτει μπροστά στην πύλη της 'Ιερουσαλήμ... Νά μην ιδη τό πώς οι στρατιώτες έμοιραζαν τά μιάτια αυτού, τό πώς τον έντυσαν με κόκκινη χλαυιά, τον άνεβασαν και τότε κάρφωσαν στο σταυρό, ανάμεσα σε δύο κακοήγους...

Μά 'Εκείνη έπηρε άναπνοή και σηκώθηκε, κι' έτρεξε σά «λέαινα του άγρού» κι' όταν έκοντοξόγωνε, ειλεδ τον όλο παραδομένο σ' έν' άκατανόητο μεθύσι και σάστισε.

Άλλοι γυνάιζαν και χτυπούσαν στο χόμα τό κούτελό τους, προσκυνώντας τάχα τον 'Ιησού, άλλοι τότε χτυπούσαν στο κεφάλι με τό καλάμι και γυναίκες ακόμη έσουσαν καταγής ξεπλεγες τις μακριές τους κοιτίδες παρασταίνοντας τάχα τό πώς ή Μαγδαληνή σκούπισε τά πόδια του 'Ιησού με τά μαλλιά της.

Και ο ληστής; ή Γίτσας του φώναζε : — 'Αν εσαι ο γυιός του Θεού κατέβα άπό τό σταυρό και σώσε μας !...»

Και μόνο ο ληστής; ο Δυομάς που ήταν δεξιά του, έμοιμούριζε :

— Μνήσθητί μου, Κύριε !...»

Μόλις λοιπόν ή Μαριόμ έφτασε στη ρίζα του Σταυρού, έσκισε τό ρούχο της και φώναζε :

— «Κύριε' έλέησον ! Πώς μοσοϋν τά τυφλωμένα και σκοτισημένα μου μάτια να βλέπουν δια τόττα τά βάσανα του μονάκρου παιδιού μου ; Άλλοι μου, άλλοι ! Που έδωσε παιδί μου, ή όμορφιά σου και πώς μου φαίνεσαι έτσι άγνωριστος τόρα ; Που έπληγαν τά όσα καλά έκαμες σε τόττο τό λαό ; Τι κακό έκαμες στους άχάριστους 'Ιουδαίους ;»

Τό άνθρωπομιζόμοια έτραγυρισε τη γυναίκα που έκλαιγε έτσι, κι' αλάλειε για τό καινούργιο θέμα.

Κ' ήταν εκεί και 'Ιουδαίοι έποκρίτες, και Ναζαρινοί μοχθηροί και 'Ελληνες σκεπτικιστές και Αιγύπτιοι και Ρωμαίοι άσβεβεις, κι' όλοι μαζί την έσπορχαν και την έδιωξαν από κει.

Μά καθώς την έδιωξαν, 'Εκείνη σήκωσε τά σολιά της, μάτια και τους ειπε :

— 'Ανθρώποι, δώστε μου δρόμο να περατήσω, δώστε μου τόπο να σταθώ και να κλάψω... Θέλω να φιλήσω τό μονάκρουβό μου...»

Μά οι κρατωριανοί έβραλαν σε πράξη τη διαταγή που άκουσαν :
— Αιώχτε την αυτη τη γυναίκα !

Και την έδιωξαν μακριά κι' Αυτή και τον 'Ιωάννη, που έκλαιγε παρήμερα μαζί με τις γυναίκες.

Αυτές τηνε περιμάεψαν έκείνη τη νύχτα και της έστειγγώξιν τά δάκρυα και την έβραλαν να πλαγιάσει σε μαλακά στρωσίδια και κοντά της έβραλαν τη Μάρθα να κάθεται και να την έχη έννοια, ***

Σε λίγο ή σωτή έπεσε παντού και ο ύπνος έβρόνιξε τά μάτια δικαίον και άδικον.

Μόνο ή Μαριάμ άγνηπνοισε μαζί με τη

Μάρθα οικοουβεντιάζοντας. Και κειθα, κατά τά βαθιά μεσάνυχτα που όλοι καταλάγασαν, ή δυο γυναίκες σηκωνονται χωρίς θόρυβο, τυλιγονται στους μανδύες τους και παίρνουν τό δρόμο που θαμπούσασε ανηφορίζοντας ως στην κορηή του μαρτυρίου.

Στό διάφανο σερεθώμα τρεις χωριστοί σταυροί γράφονται και ο μεσιανός όλο και ψηλωνα και γλυκοφέγγει σαν ορθρινό γλυκοχάσμα.

Σ' αυτών πορευονται οι δυο γυναίκες και ο τόπος γύρω ευδοιάζει. Σ' αυτών στέκεται ή Μαρία και παρακαλει και τά δάκρυά της τρέχουνε ποτάμι.

Η πολιτεία κάτω λουφάζει, δεμένη στο βραγνά της άμφιβολίας, για την πράξη και τά δάκρυα της Μάνας τρέχουνε δροσιά στα νόβραλτα βλαστάρια, που άφανίστηκαν κάτω από τις πατούσες του άκάθартου όχλου.

Κλαίνε ή δυο γυναίκες και ή Μάνα παρακαλει :
— Που εινε, παιδί μου, οι άγαπημένοι σου μαθητές που ώρκίστηκαν να πεθάνουν μαζί σου ; Που εινε όλοι αυτοί που τους εγάτρεψες !... Οι τυφλοί που άνέβλεψαν, οι χολοί που έπεριπάτησαν, οι νεκροί που άνέστησαν ;

Ρίχνε τά μάτια της γύρω... Ουτε ένας !
— Που έπεσε ο σπόρος της άγλιπης που έσπερισε, ωϊμέ, γλυκό μου παιδί ;

Κι' άγκαλιάζοντας τη ρίζα του Σταυρού φωνάζει :
— Γύρε, σταυρέ μου, γύρε !... Θέλω να φιλήσω τό γυιό μου, τό δικό μου τό γυιό, παιδί άντρα δέν έγνωρίσα... Γύρε, σταυρέ μου, γύρε !... Θέλω ν' άγκαλιώσω τό άκακο άνι μου... Γύρε, σταυρέ μου, γύρε ! Θέλω να χαιδέψω τό κεφάλι του παιδιού μου... Είμαι ή Μάνα του κι' άλλο παιδί δέν έχω !...»

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Στην εκκλησία

(Έργον του Γ. Χόφφερ).

Και τότε, κάτω άπ' την άνοιξιάνη άποροφραγιά, έγειρε ο σταυρός και ή Μαρία έφίλησε στερνή φορά τό μονάκρουβό της και ο Σταυρός πάλι σπληώθηκε, ψηλώνοντας όλοένα προς τά ουράνια...

Τό φως της αλήθειας άνθισε τότε σαν κρίνος μέσ στην ψυχή της, κι' αυτό της έδωσε τη δύναμη να πάρη, μαζί με τη Μάρθα, πάλι τό δρόμο που άσπριζε κατηφορίζοντας και να πάη, μέσ στα βαθιά μεσάνυχτα, να χτυπήση την πόρτα του 'Ιωσήφ άπ' την 'Αρμαθαία και νάν του μιλήση ήσυχα για την ταφή.

'Απριλίου 1928
Αιμιλία Στεφ. Δάφνη

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ
Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Στόν Καναδά' ύπάρχουν γεωργικοί συναιμασιοί, που άπέχουν πολύ ο ένας άπ' τον άλλο και πολύ περισσότερο από τά κέντρα.

Οι Καναδοί γεωργοί συνευλαλλεγές τους, γιατί δέν εινε εικόλο να πηγαίνον στις πόλεις που βρίσκονται ή Τράπεζες.

Κατόπιν αυτου ή Καναδική Τράπεζα άπεφάσισε να συμπληρώση την έλλειψη αυτη μ' έναν πρωτότυπο τρόπο. Κατεσκεπασε δηλαδή ένα τεράστιο βαγόνι, μέσα στο όποιο βρίσκεται όλόκληρη ύπηρεσία Τραπεζιτικού ύποκαταστήματος ! Τό βαγόνι αυτό σφραγιστό από ένα μεγάλο αυτοκίνητο κι' έτσι μορχει να πηγαίνη παντού όπου ύπάρχουν γεωργικοί συναιμασιοί και να εκδιδη τσέκ και να εισπράττη και να έσοφρη γουριμάτια.

Ο Καναδός γεωργός εινε κατενθουσιασμένος με την περιπλανώμενη αυτη Τράπεζα.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Στό πρόσκειο Στέγχιλτο του Βερολίνου χιζεται ένα σχολείο, τό όποιο θα εινε όλο από γυαλί ! Γυαλένιοι θα εινε οι τοίχοι και τά πατώματα άκόμα.

Τό σχολείο αυτό οικοδομείται επί τη βάσει των εκδόσεων της έπιτροπής της σχολιακής ύγεινης. Η έπιτροπή αυτη κατέλεξε στο συμπέρασμα, πως τό φως εινε ωφέλιμο για τά παιδιά, και έπιδρά ευεργετικώς κατά της φυματιώσεως.

Τό γυαλίνο σχολείο θα έγκαινιωσθή στις άρχές του 1929.

